

Tari István

Útravaló

„Sorsodzik a hátam”

(Tamás Menyhért köszöntése
Budán, Bálint napján)

régóta nézegetem tapogatom
tanulmányozom Bükkország térképét
rajzoló hasogatóm dédelgetem
csomóit elágazásait sűrű
repedéseit színezem görcseit
Bukovina – Tamás Menyhért jött ott a
világra Hadikfalván – fáját a bükköt
fűtök vele

és elérzékenyülten
simogatom hamuszürke kérgét a
rovásírás tán első hordozóját
ó ahol

ekkorára nőnek a fák
ott a bánat sem lehet kismövésű
és a reménység is

néha az eget
verdesi ahogyan a madéfalvi
menekültek honkereső reményét
is égis növeszthette az új haza
meglelése a meghonosodás oly
lélekemelően fiatalító
ereje kirobbanó formája
ahogyan bő másfél évszázaddal
később – a bükkfák simán megérik ezt
a kort – a világ legjobb földjére a
Bácskába való áttelepedés
az anyaországhoz tartozás az új
gyökeret eresztés szívdobogató
izgalma is szintén órásira
növeszthette a reményt

a menekvés

már nem tudnak nem beszélnek nem írnak
 magyarul a költők a bukovinai
 magyarság *gondolkodása szerint*
formálódó mondatokkal nyelvújítás
 előttről megőrzött átmenekített
 tartást méltóságot adó jó ízű
 nyelven nyilatkozik meg ő régebbi
 magyar szókkal észjárással melyben az
 érzelmi gazdagság az érzéketes
 megjelenítés a legfontosabb
 Tamás Menyhért jól tudja: az lehet a
 legértékesebb legizgalmasabb
 leg**korszerűbb** ami régebbi **korból**
 való ami túlélte túlélheti
 a *cseréléses, vakulásos üdőt*
 aminek a kimondását már nem
 lehet tovább halogatni nem lehet
 tovább visszafogni
 sokszorosan
 lesajnált szavaink is így kaphatják
 vissza igazi jelentésüket a
 semmitmondás a parttalan fecsegés
 mellébeszélés korában
 mekkora
 szerencséje van a bukovinai
 magyarságnak a bácsországi porban
 sárban televényben járni látni
 beszélni tanuló Tamás Menyhérttel
 hogy általa hitelesen adhat hírt
 magáról szenvedéstörténetéről
 melyben a „*vigy magadval a szüvedben*
néhány erős fát, meglátod hasznát
veszed még” az éltető útravaló

Falban sír

a székelly apostol emlékére

kivetkőzött papként
 kiapadó tartalékok
 liszteszsákjainál
 a szív malmát hajtó vér vad
 áramában ahol
 papnak vagy költőnek lenni
 ugyanazt jelenti
 szép misét mondani értünk
 malomkő-oltáron
 áram nélkül számítógép
 nélkül és képernyő
 nélkül föltöltődni korunk
 újabb szavainak
 jegyzékéből is merített
 papíron az érdes
 halinakötésből házat
 óh! magának hazát
 kirágó moly ködös képe
 hiába védtük és
 csomagoltuk ütésálló
 ölelő burkolatba a
hont sorskérdéseink
 forró zsugoralagútját
 is hiába járta
 meg légpárnás fóliákkal
 bélelt rekeszekben
 hiába menekítettük
 a reményt gyilkolók
 elől már nem is létező
 megdöntött királyság
 képviselőjére fura
 követségére csak
 a képzeletbeli színes
 buborékok fényét
 lövöldözi eszelősen

falban sír   nem akar
fülkesírba   temetkezni
aki   lezúduló
rögök zajához szokott rég
rögök robajához
vakolókanál és habarcs
cuppogása helyett
a rögfogók hódítása
előtt virtuális
dísztáviratok és online
emlékhelyek előtt
a megszállók táncát
is önként kezdeményező
halottkozmetika
a buzgó önfelszámolás
kiteljesedése előtt

kivetkőzött papként
kiapadó tartalékok
liszteszsákjainál
a szív malmát hajtó vér vad
áramában ahol
papnak vagy költőnek lenni
ugyanazt jelenti
szép misét mondani értünk
nárdus olajával
megkenni a kihantolt ügy
újrátemetését

székelyek székelye
öröm és ifjúság kékje
Mária gyászának
földerengő kékségében
holdként világít a
nap paténájából fölénk
emelt ostyád mostan